

- 2) Vai MK 201. panta 3. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka ar atbildīgo personu ir jāsaprot arī fiziska persona, kura nedz faktiski ir veikusi šajā daļā raksturoto darbību ("sniegu[si] deklarācijas sastādīšanai vajadzīgo informāciju"), nedz viņu kā uzņēmuma vadītāju var saukt pie atbildības par šīs darbības veikšanu, bet kura cieši un apzināti ir piedalījies tādas uzņēmējdarbības un tirdzniecības plūsmu struktūras izstrādē un turpmākā izveidē, kuras ietvaros vēlāk (citas personas) ir "sniegušas deklarācijas sastādīšanai vajadzīgo informāciju"?
- 3) Vai MK 201. panta 3. punkta otrajā daļā izvirzītais nosacījums "[kuras] zinājušas, vai kurām būtu bijis jāzina, ka šāda informācija ir nepatiesa", ir jāinterpretē tādējādi, ka juridiskās un fiziskās personas, kuras ir pieredzējuši uzņēmēji, nevar saukt pie atbildības par tiesību ļaunprātīgas izmantošanas rezultātā nesamaksātiem papildu nodokļiem, ja tās darbības struktūru ir izveidojušas ar mērķi izvairīties no papildu nodokļiem tikai pēc tam, kad muitas tiesību jomā atzīti eksperti bija apstiprinājuši, ka šāda struktūra no juridiskā un nodokļu viedokļa esot likumīga?
- 4) Vai MK 221. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka triju gadu termiņu nepagarina, ja pēc MK 221. panta 3. punkta pirmajā teikumā minētā termiņa beigām konstatē, ka ieved muitas nodokļi, kas saskaņā ar MK 201. pantu ir jāmaksā, iesniedzot muitas deklarāciju par preču laišanu brīvā apgrozībā, nav tikuši iekasēti jau iepriekš tādēļ, ka muitas deklarācijā norādīta nepatiesa vai nepilnīga informācija?
- 5) Vai MK 221. panta 3. un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja parādniekam ir paziņota nodokļa summa, kas jāmaksā saistībā ar importa deklarāciju, un parādnieks šo paziņojumu ir pārsūdzējis MK 243. panta izpratnē, muitas dienesti papildus šim tiesas ceļā pārsūdzētajam paziņojumam, neņemot vērā MK 221. panta 4. punktu, attiecībā uz šo pašu muitas deklarāciju var veikt pēc likuma maksājamo ievad muitas nodokļu uzrēķinu?

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1993, L 253, 1. lpp.).

⁽³⁾ Padomes 1975. gada 29. oktobra Regula (EEK) Nr. 2777/75 par mājputnu gaļas tirgus kopīgo organizāciju (OV 1975, L 282, 77. lpp.).

⁽⁴⁾ Komisijas 1995. gada 28. jūnija Regula (EK) Nr. 1484/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus papildu ievad muitas nodokļu sistēmas ieviešanai un papildu ievad muitas nodokļu noteikšanai mājputnu gaļas un olu nozarē, kā arī ovalbumīnam, un atceļ Regulu Nr. 163/67/EEK (OV 1995, L 145, 47. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 9. septembra spriedumu lietā T-159/15 Puma SE/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs 2016. gada 7. novembrī iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs

(Lieta C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvji – D. Hanf, D. Botis)

Otra lietas dalībiece: Puma SE

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu pilnībā;

— piespriest *Puma SE* atlīdzināt Biroja tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmkārt, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi *EUIPO* procesuālo pozīciju un pienākumus *inter partes* procesos Birojā, pārkāpjot Regulas Nr. 207/2009 ⁽¹⁾ 76. panta 1. punktu un labas pārvaldības principu, jo tā konstatēja, ka *Puma* “pamatoti atsaucās” uz trīs agrākiem Biroja lēmumiem saistībā ar tās pienākumu pierādīt *Puma* preču zīmju reputāciju (Regulas Nr. 2868/95 ⁽²⁾ 19. noteikuma 2. punkta c) apakšpunkts). Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, ka šo pienākumu var izpildīt ar vispārīgām un nekonkrētām atsaucēm uz dokumentiem, kas iesniegti agrāku iebildumu procesu ietvaros, kuros bija iesaistīti atšķirīgi procesa dalībnieki un kuros nepiedalījās otra lietas dalībniecē šajā procesā.

Tā kā Birojs nevar neņemt vērā, bet drīzāk tam ir jāievēro otras lietas dalībnieces tiesības tikt uzklausītai (Regulas Nr. 207/2009 75. pants), Vispārējās tiesas konstatējums noteikti nosaka pienākumu Birojam aktīvi iesaistīties *inter partes* procesos. Ar to esot aizskarts šo procesu uz sacīkstes principu balstītais raksturs, attiecīgais Biroja neitralitātes pienākums, kā arī šo procesu laba pārvaldība.

Otrkārt, kvalificējot agrākos Biroja lēmumus, uz kuriem atsaucās *Puma*, par Biroja “lēmumpieņemšanas praksi”, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi *inter partes* procesu uz sacīkstes principu balstītu raksturu un jēdzienu “reputācija” Regulas Nr. 207/2009 8. panta 5. punkta izpratnē. Šī divkārsā neievērošana esot izraisījusi attiecīgu divkārsu labas pārvaldības principa pārkāpumu.

Pirmām kārtām priekšnosacījums judikatūras lietā *Technopol* piemērošanai šajā *inter partes* lietā neesot izpildīts, jo judikatūra par Biroja pienākumu pēc savas ierosmes noskaidrot attiecīgos lietas faktiskos apstākļus lietas izspriešanai attiecas vienīgi uz *ex parte* procesiem. Katrā ziņā, ņemot vērā neapstrīdamo jebkādas specifiskas Biroja “lēmumpieņemšanas prakses” neesamību attiecībā uz *Puma* preču zīmju reputāciju, nevarot pastāvēt pienākums pamatot, kādēļ netiek piemēroti konstatējumi attiecībā uz *Puma* preču zīmju reputāciju agrāk pieņemtajos lēmumos.

Otrām kārtām Vispārējā tiesa – nepārkāpjot sacīkstes principu, kas attiecas uz *inter partes* procesiem un ir paredzēts Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktā – no labas pārvaldības principa neesot varējusi secināt, ka Apelācijas padomei ir papildu pienākums pēc savas ierosmes aicināt *Puma* iesniegt papildu pierādījumus par reputāciju, ko tā apgalvoja attiecībā uz *Puma* preču zīmēm.

Treškārt, ar Vispārējās tiesas konstatējumu, ka Birojam ir pienākums pēc savas ierosmes aicināt *Puma* iesniegt papildu pierādījumus, turklāt esot pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkts (kas piemērojams saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 50. noteikuma 1. punktu), kurš ir piemērojams vienīgi apsvērumiem, kurus lietas dalībnieki iesnieguši pēc savas iniciatīvas.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 1995. gada 13. decembra Regula (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 7. decembrī iesniedza *Rechtbank Noord-Holland* (Nīderlande) – *X BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond*

(Lieta C-631/16)

(2017/C 086/08)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Noord-Holland